

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Ing. R. K.**, zastoupeného Mgr. Romanem Ambrožem, advokátem, Vinohrady 794/45, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2009, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2010, č. j. 41 Cad 174/2009 - 57,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně výše označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2009, č. j. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek nároku na plný invalidní důchod uvedených v § 38 a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a pro nesplnění podmínek nároku na částečný invalidní důchod uvedených v § 43 a § 44 odst. 1 a 2 téhož zákona, a s přihlédnutím k čl. 40 Nařízení rady (EHS) č. 1408/71. Toto své rozhodnutí krajský soud odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že v řízení před žalovanou došlo k vadám řízení, které měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné zejména proto, že podkladový posudek je vadný, neboť se jedná o posudek, který nevycházel z řádně zjištěného skutkového stavu.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) dne 29. 9. 2010 kasační stížnost a současně s ní podala žádost, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V kasační stížnosti stěžovatelka brojí proti napadenému rozhodnutí krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2010, č. j. 41 Cad 174/2009 - 57, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka odůvodnila tím, že by v případě úspěchu stěžovatelky u Nejvyššího správního soudu

mohlo dojít ke skutečnosti, že by původní rozhodnutí stěžovatelky „obživo“, čímž by mohla nastat situace, že by vedle sebe existovala dvě opačná rozhodnutí o téže věci. Podle stěžovatelky jde o nežádoucí výsledek, který je existujícími procesními instituty prakticky neřešitelný, a to by vedlo k naplnění pojmu „nenahraditelné újmy“.

Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nenahraditelnou újmu a zároveň přiznání odkladného účinku se nesmí dotknout nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nesmí být v rozporu s veřejným zájmem.

Návrh stěžovatelky, která je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS : *„S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“* V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku. Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu např. nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenu žalovanému v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplatit žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, či usnesení ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/204 - 49, publikované pod č. 982/2006 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud si je plně vědom, že bylo několika jeho rozhodnutími vyhověno stěžovateli v její žádosti o odkladný účinek právě s přihlédnutím k citovanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 s ohledem na problematičnost skutečnosti, že by vedle sebe mohla být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. 3 Ads 29/2008 - 35, dostupné na www.nssoud.cz), avšak v této věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelce nelze vyhovět.

Nejvyšší správní soud stejně jako ve věci vedené pod sp. zn. 6 Ads 87/2009 (usnesení č. j. 6 Ads 87/2009 - 49 ze dne 15. 7. 2009) upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje do pravomocného rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nenahraditelné újmě.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že v posuzovaném případě nehrozí stěžovateli (žalované) nenahraditelná újma. V daném případě krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné zejména proto, že podkladový posudek je vadný, neboť se jedná o posudek, který nevycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, a ve svém zrušovacím rozhodnutí krajský soud nezavázal žalovanou právním názorem, jak ve věci rozhodnout.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatelky nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu